

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 17330/18
Дана 15.04.2021. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Петровић, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Ђорђе Мара, адвокат из Београда, Др Александра Костића 14, против туженог Министарство финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број 431-02-00213/2018-39 од 02.08.2018. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 15.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба адвоката А.А., овде тужиоца изјављена против решења Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Савски Венац, број 016-431-02-01417/2017-1-04 од 27.11.2017. године. Наведеним решењем првостепеног органа тужиоцу, као пореском обвезнику, утврђено је коначно задужење доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2016. године до 31.12.2016. године, у износу од 161.031,00 динара на основицу од 619.350,00 динара и наложена уплата утврђене обавезе у року од 15 дана од дана достављања решења, на начин ближе наведен у диспозитиву.

Тужбом поднетом Управном суду дана 20.09.2018. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог из свих законом предвиђених разлога. Истакао је да оспорено решење не садржи никакве чињенице и податке у свом образложењу, већ

2

тужени само цитира законске одредбе, при чему само цитирање закона не представља образложење одлуке. Навео је да је висина старосне пензије лимитирана одредбама чланова 68., 62. и 67. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и иста се не може увећавати преко 45 година пензијског стажа, јер је то максимални износ личног коефицијента, те како је тужилац имао више од 45 година стажа осигурања у тренутку остваривања права на пензију, на њега се применио максимални коефицијент, који се не може више мењати, те било каква накнадна уплата по основу плаћања доприноса за пензијско осигурање не мења, нити може променити висину остварене пензије. Додао је да се одредба члана 64. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, не може применити на лица која су остварила максимални износ пензијског стажа, јер би то значило да држава сада не наплаћује нешто што је лично право осигураника, јер он од те наплате нема више никакве користи, нити може остварити било какво веће право од онога које је остварио – максималног личног коефицијента. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање, те да се обавезе тужени да му надокнади трошкове управног спора, и то за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара, те на име судских такси по одлуци суда, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

У одговору на тужбу тужени је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења тужбом оспореног решења произлази да је решењем Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Савски Венац, број 016-431-02-01417/2017-1-04 од 27.11.2017. године, тужиоцу утврђено укупно задужење доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2016. године до 31.12.2016. године, на основицу доприноса у износу од 619.350,00 динара, односно на основицу коју чини паушални приход на коју је тужиоцу обрачунат порез на доходак грађана за исти период, а која није нижа од прописане најниже, нити виша од прописане највише основице, то је према оцени туженог органа, првостепени орган правилно, у складу са одредбама члана 12. став 1. тачка 1 Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС”, бр. 34/03...142/14) и члана 7. став 1. тачка 6., 12. став 1., 22., 37. и 42. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС”, бр. 84/04...112/15), утврдио ожалбеним решењем основицу доприноса за наведени период. Тужени орган је ценио и наводе жалбе да је тужилац навршио 45 година пензијског стажа и да није дужан да плаћа доприносе, али је нашао да ови наводи нису од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, имајући у виду да је одредбом члана 64. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, прописано да обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса. Имајући у виду све наведено, применом одредбе

3

члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Сл. гласник РС" бр.80/02...30/18), тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање ("Службени гласник РС", бр.84/04...112/15), прописано је да су обвезници доприноса за пензијско и инвалидско осигурање осигураници у складу са законом, који уређује систем обавезног социјалног осигурања, предузетници.

Одредбом члана 12. став 1. истог Закона, прописано је да када осигураник остварује приходе по више различитих основа (радни однос, самостална делатност, уговори и др.), допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање обрачунава се и плаћа по свим тим основама, до износа највише годишње основице доприноса, у складу са овим законом.

Одредбом члана 22. став 1. истог Закона, прописано је да је, основица доприноса за предузетнике који у складу са законом који уређује порез на доходак грађана порез плаћају на стварни приход: 1) месечни износ личне зараде у смислу закона који уређује порез на доходак грађана, или 2) опорезива добит ако предузетник не исплаћује личну зараду из тачке 1) овог става, док је ставом 3. истог члана прописано да је за предузетнике који порез плаћају на паушално утврђени приход основица доприноса паушално утврђен приход у складу са законом који уређује порез на доходак грађана.

Одредбом члана 37. став 1. истог Закона, прописано је да најнижу месечну основицу доприноса, чини износ од 35% просечне месечне зараде у Републици исплаћене у претходном кварталу за који су објављени подаци републичког органа надлежног за послове статистике, ако овим законом није другачије одређено, а одредбом чланом 42. истог закона, да највишу месечну основицу доприноса чини петоструки износ просечне месечне зараде исплаћене по запосленом у републици према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, а примењује се од 01. у наредном месецу по објављивању података о просечној месечној заради исплаћеној по запосленом у републици.

Одредбом члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр.34/03...142/14), прописано је да су осигураници самосталних делатности лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурани по основу запослења.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, јер је у поступку код првостепеног органа, уз претходно, потпуно и правилно утврђено чињенично стање, без повреда правила поступка, правилно одлучено као у диспозитиву тог решења, с обзиром да је тужилац, као осигураник који остварује приход по основу обављања самосталне адвокатске делатности, дужан да у складу са одредбом члана 12. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, обрачунава и плаћа допринос за обавезно пензијско и

инвалидско осигурање. Имајући у виду да према одредби члана 22. став 1. истог Закона, основицу доприноса за предузетнике чини опорезива добит, односно паушално утврђен приход на који се плаћа порез по закону који уређује порез на доходак грађана, тужиоцу је обавеза правилно утврђена, и то на основицу коју чини паушални приход, на који јој је, пре утврђивања овде предметне обавезе, обрачунат порез на доходак грађана, за исти период.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је одредбом члана 64. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, прописано да обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса, у ком смислу је тужилац, иако старосни пензионер са навршених 45 година пензијског стажа, осигураник самосталне делатности, који у складу са законом обавља самосталну (адвокатску) делатност, а тиме и обвезник плаћања доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање од момента уписа у адвокатску комору, па све до брисања из именика адвоката.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца на накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), које се примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.04.2021. године, 10 У 17330/18

Записничар
Ксенија Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН